

Ett ark från livets mörka sida

Jag talar inget vackert språk
när frustration stavas mitt namn
Rakbladsvassa ögonblick rinner fram
skär bort bitar från drömmar jag byggt
Hopplösheten kryper över ryggen
lägger sina kalla händer på mina axlar
skakar min kropp
så att ångestvattnet
som samlats inom mig
forsar fram
möts av torra, snart våta kinder
Jag talar inget vackert språk
när mina läppar formar vanmakt
och ger ny kraft i lungorna
läten från en svunnen tid
möter dagens mörkaste ljus
Det ekar dovt i den grotta som kallas livet

Hukar mig
kryper ihop mot kall stenvägg
söker skydd för mina drömmar
längtar mig bort
blundar ett tag
Önskar mig hel igen

Plockar blad ur min längtan
finns
finns inte
finns
finns inte
finns...

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lyckohäxan Enediel med Poeter.se id #19136 innehar upphovsrätten